

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.099 van 28 januari 2003
in de zaak A. 126.534/VII-27.813.**

In zake : de n.v. EUROSLACH,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. DE SMIJTER,
kantoor houdende te NAZARETH,
Huisepontweg 64

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. BERGE,
kantoor houdende te LEUVEN,
Vaartstraat 64.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. EUROSLACH op 9 september 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 9 juli 2002 houdende uitspraak over het beroep aangetekend tegen de beslissing van 17 januari 2002 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende het weigeren van de vergunning aan de verzoekende partij voor het verder exploiteren en veranderen door wijziging en uitbreiding van een pluimvee- en wildslachterij, gelegen te 9770 Kruishoutem, Nazarethsesteenweg 34;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 9 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. DE SMIJTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat J. BERGÉ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

De verzoekende partij exploiteert een pluimvee- en wildslachterij in Kruishoutem. De inrichting is ter plaatse gevestigd sinds 1969. Ze ligt, volgens het stedenbouwkundig advies, deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied, deels in woongebied met landelijk karakter, op ongeveer 100 meter van woonuitbreidingsgebied. Volgens de bestreden beslissing is de inrichting uitsluitend gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Er geldt geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

Op 25 augustus 1988 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een exploitatievergunning (hernieuwing) voor een termijn van tien jaar.

Op 25 maart 1998 verstrijkt de lopende vergunning.

Op 4 februari 1999 weigert de bestendige deputatie de gevraagde milieuvergunning ter hernieuwing en uitbreiding. Na administratief beroep vanwege de verzoekende partij, verleent de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw op 5 augustus 1999 een milieuvergunning voor een termijn van twee jaar op proef, voor 12.000 stuks pluimvee per dag; een uitbreiding tot 15.000 stuks wordt geweigerd. Op 31 juli 2001 weigert de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw de definitieve milieuvergunning, in hoofdzaak wegens problemen met de waterzuivering.

Inmiddels, op 26 juli 2001, had de verzoekende partij reeds een nieuwe milieuvergunningsaanvraag ingediend, waarbij zij onder meer de uitbreiding vroeg van 12.000 tot 25.000 stuks pluimvee en wild per dag.

Op 17 januari 2002 weigert de bestendige deputatie de vergunning.
De weigering werd onder meer als volgt gemotiveerd :

"[...]

Overwegende dat, wat de toepassing van de verbodsbepalingen en afstandsregels van VLAREM II betreft, uit het dossier blijkt dat het bedrijf een uitbreiding vraagt van de slachtcapaciteit van 12.000 naar 25.000 stuks/dag; dat dit een uitbreiding is die meer dan 100 % bedraagt ten opzicht(e) van de vergunde toestand voor de rubriek 45.1.b) 2°; dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 3.2.2.2 van Vlarem II, voor onderdelen van bestaande inrichtingen die na 1 januari 1993 aanzienlijk worden veranderd, d.i. een vergroting met meer dan 100 %, integraal de voorschriften van Vlarem II voor nieuwe inrichtingen gelden, met inbegrip van de inplantingsregels;

Overwegende dat het krachtens artikel 5.45.1.2 van Vlarem II verboden is een inrichting die, overeenkomstig rubriek 45 van de indelingslijst, is ingedeeld in de eerste klasse, te exploiteren wanneer de opslagplaatsen en/of bedrijfsgebouwen gelegen zijn op minder dan 100m van een woongebied; dat uit het dossier blijkt dat de slachterij voor de genoemde rubriek is ingedeeld in de eerste klasse en dat een deel van de bedrijfsgebouwen gelegen is op de rand van een woongebied met landelijk karakter; dat bijgevolg de exploitatie van de inrichting krachtens artikel 5.45.1.2 van Vlarem II niet toegelaten is;

[...]"

De verzoekende partij tekent administratief beroep aan tegen de weigering. Het beroep vangt aan als volgt :

"Betreffende de feitelijke argumentatie waarop wij ons beroep baseren :

- De gevraagde slachtcapaciteit kan ambtshalve beperkt worden tot de maximaal vergunbare, binnen de regeling zoals in het Vlarem voorzien voor bestaande inrichtingen die niet aan de afstandsregels voldoen.

[...]"

Volgende adviezen worden verleend :

- de Vlaamse Milieumaatschappij adviseert voorwaardelijk gunstig;
- de afdeling stedenbouwkundige vergunningen adviseert voorwaardelijk gunstig;
- de afdeling preventieve en sociale gezondheidszorg adviseert ongunstig;
- de afdeling milieuvergunningen adviseert ongunstig;
- de gewestelijke milieuvergunningscommissie adviseert ongunstig.

Op 9 juli 2002 wordt de bestreden beslissing genomen : de vergunning wordt geweigerd;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat één van de decisieve weigeringsmotieven luidt als volgt :

"Overwegende dat de inrichting gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, palend aan een woongebied met landelijk karakter; dat er een vergunning wordt aangevraagd voor het slachten van 25.000 kippen/dag; dat dit een uitbreiding betekent met meer dan 100 % ten opzichte van de voorheen vergunde verwerkingscapaciteit; dat dit betekent dat conform artikel 3.2.2.2 §1 van titel II van het Vlarem integraal de voorschriften voor nieuwe inrichtingen, met inbegrip van de inplantingsregels gelden;

Overwegende dat artikel 5.45.1.2 §1 stelt dat : 'het is verboden een inrichting die overeenkomstig rubriek 45 van de indelingslijst is ingedeeld in de eerste klasse te exploiteren :

1. Die geheel of gedeeltelijk gelegen is in een waterwingebied of beschermingszone type I, II of III, in een woongebied of in een recreatiegebied;
2. Waarvan de opslagplaatsen en/of bedrijfsgebouwen gelegen zijn op minder dan 100 m afstand van een woongebied of van een recreatiegebied;;

Overwegende dat aan deze afstandsregel niet voldaan is; dat zodoende deze vergunningsaanvraag niet gunstig kan beoordeeld worden;

Overwegende dat de beroeper in zijn beroepschrift aangeeft dat het voor de vergunningverlenende overheid perfect mogelijk is om de te slachten capaciteit te beperken tot hetgeen vergunbaar is; dat het in eerste instantie wel toekomt aan de exploitant zelf om de slachtcapaciteit aan te geven; dat deze tijdens het plaatsbezoek van de vertegenwoordiger van de afdeling Milieuvergunningen duidelijk gesteld heeft dat een slachtcapaciteit van 12.000 kippen per dag economisch niet haalbaar is; dat er ook een schriftelijke vraag werd gericht aan de exploitant (via de milieucoördinator) waarin gevraagd werd om zelf een voorstel tot eventuele inkringing van de milieuvergunningsaanvraag te doen; dat deze te kennen heeft gegeven dat het bedrijf zich zal moeten beperken tot wat wettelijk vergunbaar is; dat er evenwel nog steeds geen aantallen worden voorgesteld";

2.1.2. Overwegende dat in het tweede onderdeel van het eerste middel de verzoekende partij hoger geciteerd weigeringsmotief als volgt bekritiseert :

"(...) in het bestreden besluit wordt aangenomen dat er een vergunning gevraagd wordt voor het slachten van 25.000 kippen/dag, dat conform artikel 3.2.2.2 §1 Vlarem II integraal de voorschriften voor nieuwe inrichtingen gelden, met inbegrip van de inplantingsregels bepaald in art. 5.45.1.2 §1 Vlarem II.

Terwijl verzoekster in haar verzoekschrift administratief beroep op duidelijke en ondubbelzinnige wijze te kennen gegeven heeft dat de gevraagde capaciteit diende beperkt te worden tot de maximaal vergunbare, binnen de regeling zoals in Vlarem II voorzien voor bestaande inrichtingen die niet aan de afstandsregels voldoen. Dit werd hangende de procedure nogmaals bevestigd door verzoekster via haar milieucoördinator.

Dat verzoekster aldus op duidelijke en ondubbelzinnige wijze te kennen gegeven heeft dat de slachtcapaciteit diende beperkt te worden tot 24.000 stuks/dag, wat overeenstemt met de capaciteit van de bestaande inrichting + 100 % : 12.000 stuks/dag + 100% = 24.000 stuks/dag.

Dat bijgevolg de verweerster in de bestreden beslissing ten onrechte aangenomen heeft dat verzoekster geen aantallen voorgesteld heeft.

Zodat het bestreden besluit steunt op onjuiste feitelijke overwegingen, de motivering derhalve niet afdoende is en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto art. 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunningen en art. 30 §1, 5° Vlarem I, en art. 24 §2 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunningen en art. 52, 3°b Vlarem I geschonden worden.

Terwijl artikel 3.2.2.2 §2 Vlarem II bepaalt dat voor onderdelen van de bestaande inrichtingen die na 1 januari 1993 werden of worden veranderd (gewijzigd, uitgebreid of toegevoegd), zonder dat de vergroting meer dan 100 % bedraagt, eveneens de voorschriften van het Vlarem II gelden, met uitzondering evenwel van de inplantingsregels.

Zodat het bestreden besluit artikel 3.2.2.2 §2 Vlarem II schendt door de inplantingsregels toch van toepassing te verklaren op de inrichting van verzoekster en de motivering niet afdoende is.

Dat de verweerster bovendien onzorgvuldig tewerkgegaan is in de feiten-vinding en verkeerdelijk aangenomen heeft :

- dat er een vergunning wordt aangevraagd voor het slachten van 25.000 kippen/dag,
- dat artikel 3.2.2.2 §1 juncto art. 5.45.1.2 Vlarem II van toepassing is ipv. artikel 3.2.2.2 §2 Vlarem II
- dat de milieuvergunning dient geweigerd te worden omdat er niet voldaan is aan de afstandsregel van art. 5.45.1.2 Vlarem II.

D.i. een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel";

2.1.3. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota daartegen volgend verweer voert :

"[...]

De verwerende partij kan en mag het voorwerp van de aanvraag niet wijzigen. De verzoekende partij heeft het probleem niet opgelost door in haar administratief verzoekschrift te suggereren dat de overheid maar zelf moest gaan bepalen welke de maximaal vergunbare slachtcapaciteit is binnen de regeling zoals voorzien voor bestaande inrichtingen die niet aan de afstandsregels voldoen.

[...]

Het valt dus niet in te zien dat de verwerende partij de feiten, waaronder de aanvraag verkeerd heeft vastgesteld, en evenmin dat de formele of materiële motiveringsbepalingen zouden geschonden zijn. Evenmin kan men stellen dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen. Deze afweging vereist vinding en onderzoek van de door de aanvrager aangereikte feiten. In

casu is de verwerende partij echter zelfs een stap verder gegaan en heeft zij de verzoekende partij actief aangespoord om de onvolledigheid/gebrek aan precisie omtrent de gevraagde slachtcapaciteit op te helderen en zelf een concreet aantal voor te stellen, evenwel zonder resultaat (bestreden besluit : pag. 11 midden)";

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar beroepschrift enkel heeft gesteld dat het voor de vergunningverlenende overheid mogelijk is om een vergunning te verlenen voor een kleinere capaciteit dan gevraagd; dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, zij prima facie daarmee niet op "duidelijke en ondubbelzinnige wijze te kennen heeft gegeven dat de slachtcapaciteit diende beperkt te worden tot 24.000 stuks/dag"; dat ook uit geen enkel stuk blijkt dat de milieucoördinator de gevraagde vergunning tot 24.000 stuks zou hebben beperkt; dat van de vergunningverlenende overheid niet kan worden gevraagd dat zij het voorwerp van de vergunningsaanvraag aanpast om aldus het verlenen van een vergunning mogelijk te maken; dat het de vergunningsaanvrager toekomt uitdrukkelijk aan te geven wat het voorwerp van zijn aanvraag is; dat in casu de enig uitdrukkelijk gevraagde capaciteit deze was welke expliciet in de vergunningsaanvraag was opgegeven nl. 25.000 stuks; dat dienvolgens het tweede onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

2.1.5. Overwegende dat in het eerste en in het derde onderdeel van het eerste middel de verzoekende partij nog de overige motieven die tot het bestreden weigeringsbesluit hebben geleid bekritiseert; dat, evenwel aangezien de kritiek van de verzoekende partij op het decisief weigeringsmotief gestoeld op het niet voldaan zijn van de vergunningsaanvraag aan de dwingende afstandsregels van Vlarem II niet ernstig is gebleken, de kritiek op de overvloedige weigeringsmotieven niet moet worden onderzocht;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel; dat de uiteenzetting in het eerste onderdeel in essentie overeenstemt met de uiteenzetting van het tweede onderdeel van het eerste middel en dat het tweede onderdeel een kritiek bevat op het overvloedig weigeringsmotief, gestoeld op milieuhygiënische overwegingen; dat dienvolgens kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel; dat aangezien prima facie in casu de vergunning diende te worden geweigerd op grond van een dwingende afstandsregel, waarbij er geen appreciatiemogelijkheid is, het redelijkheidsbeginsel niet kan zijn geschonden; dat het tweede middel niet ernstig is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig januari tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
De H.	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.